

at der gives en Tingenes Tilstand, hvor visse Ideer faae i den Grad Indgang, at den, der vil søge at sætte en Dæmning for dem, den, der vil søge at beherske eller undertvinge disse Ideer, kommer ingen Vegne, den gaar til Grunde i Strømmen, og derfor er der ikke Andet for end rolig at afvente, hvad Tiden maa føre med sig. Forholdene ere jo ogsaa saaledes her hos os; man behøver jo slet ikke at optage Kampen paa det Omraade; der er ikke Andet for at gjøre end at se Tiden rolig an. Landstinget er sig bevidst, at det er den aldeles ubefaarne og den fuldstændige Part-haver i Regjeringen. Det er jo ofte blevet paastaet, at man skal lægge Overvægten over i det andet Thing, og jeg har da spurgt mig selv hundrede og atter hundrede Gange: Men hvor i al Verden kan en saadan Doktrin kaldes tillive? Hvad skulde gjøre, at Overvægten skulde ligge i det andet Thing? Jeg forstaaer det ikke. Ser jeg hen til, hvorledes Landstinget er valgt, hvad ser jeg da? Jeg ser da en Samling af modne, befindige Mænd, der ogsaa ere udgaaede af Valgerne Klasse. Jeg ser Valgerne at være traadte sammen, jeg har ikke talt til dem, jeg har ikke lovet dem at arbejde for deres Interesse, Intet-somhelst. De have valgt mig i Kraft af den Tillid, de havde til mig, at jeg ikke vilde være Bærge for mine egne Interesser, men have de almindelige Interesser for Øie. Under de Forhold, hvorunder Landstinget vælges, vælges det paa et saa tilfredsstillende Grundlag, som nogen Repræsentation kan vælges paa. Jeg vil paa ingen Maade sige, at der ved Valgene til Folkethinget sker en Appæl til Lidenstaben, før en Appæl til Egenmytten, sfer en Appæl til Mistanke. Jeg vil ikke sige det, men vi ere alle Mennesker. Nu har man sagt: „Ja, naar man ikke kommer ud over den nuværende Tingenes Tilstand, hvad da? Da staaer det Høje stille, saa er Forfatningen ubrugelig!“ Naa, den er ubrugelig, siger man. I den Henseende vil jeg dog gjøre en Bemærkning. Vilde man spørge Oppositionen: „Ovis I nu fif 5te Juni Grundloven tilbage, vilde I saa være lykkelige, saa vilde der ganske vist blive istemt et Kor: Ja, ja! Da jeg 40 Aar gammel for hened 20 Aar siden kom i dette Thing, havde jeg ogsaa Leilighed til at gjøre mine Sagttagelser, at Oppositionen var i Grunden den samme dengang som nu; kun havde den forskjelligt Udgangspunkt, men det løb da fra alle Sider: Nei, disse 1200 Dalers Mænd og disse 40-aarige er der ingen Udvei med; dem kan man ikke have at gjøre med, de ville hveksen det One eller det Andet, baglængs ville de gaa Allesammen. Saaledes løb det, da vi havde den Forfatning, og hvad var Følgen? Ja vel, vi skrede frem paa Lovgivningsomaadet, ganske vist; men ser jeg hen til, hvilke Love der er blevet til under den saameget som mindre heldig bestridte Forfatning, vi nu have, hvad ser jeg da? Da ser jeg kun, at en Række af store og væsent-

lige og de mest betydningsfulde Love have faaet deres Tilblivelse. Altsaa, Forfatningen maa ikke være saa gal endda. Som Medlem af dette Thing har jeg ofte haft Leilighed til at vise, at Intet ligger mig mere paa Sinde end at opnaa en Overenskomst. Man har endogsaa, tror jeg nok, særlig bekyldt mig for, at jeg er for tilbøielig til at bringe store Offre for at opnaa en Overenskomst. Den Opfattelse, som jeg har haft fra den første Dag, jeg traadte herind, kan maafte Noget ligge i min Stilling, idet den har ført med sig, at, naar jeg vilde bringe Noget igjennem, har jeg maattet forhandle og søge en Overenskomst, og det har jeg ogsaa overført paa min politiske Stilling. Ingen ønsker hellere end jeg, at der i nærværende Øieblik maa opnaas en Overenskomst, og det er mit Haab, at naar det kommer til den sidste Prøve, da vil det gaa i Opsyldelse. Jeg vil kun sige, at spændes Buen saa høit, at den springer, foretager man et Skridt, hvorved Friheden og Fædrelandet sættes i den største Fare; da siger jeg til dem, fra hvem det er udgaaet: Veden, fra hvem Forargelsen kommer!

Oyenbøll: Den ærede Taler, vi hørte først idag, nemlig den første Landstingsmand for 9de Kreds (N. Rasmussen), fremkom i Begyndelsen af sit Foredrag med nogle almindeligere Betragtninger angaaende Folkethingets og Landstingets Stilling med Hensyn til Finantsloven, nogle Betragtninger, som forekom mig saa lidet rigtige, at jeg, da de endnu ikke ere blevne modtagne, vil tillade mig at gaa noget nærmere ind paa dem. Det er Betragtninger, der ere fremsatte saa ofte i det andet Thing, at de næsten ere blevne til staaende Talemaader, som have kulmineret i det Udtryk, den ærede Landstingsmand ogsaa brugte idag, nemlig, at den, der siger Nei, er den Stærkeste — jeg tror, at det netop var det Udtryk, den ærede Landstingsmand brugte — for at advare os her i Thinget og for at vise, hvori Folkethingets Styrke laa. Det kan nu være en ganske rigtig Udtalelse, at den, der siger Nei, er den Stærkeste, hvor der tales om almindelige Lovgivningsarbejder, om almindelige Love, thi det er jo givet, at hvor der er tre Faktorer, som skulle være enige i et Lovgivningsarbejde, saa bliver det ikke til Noget, naar en af dem siger Nei, men denne Opfattelse kan ingenlunde gjøres gjældende, hvor der er Spørgsmaal om en Lov, der skal ud, med andre Ord, den kan ikke gjøres gjældende, hvor der er Tale om Finantsloven. En Finantslov skulle vi have, altsaa der kommer man ikke nogen Veit med sit Sigen Nei, der kan man ikke sige, at den, der siger Nei, har Situationen i sin Haand. Det er ingenlunde Tilfældet; tvertimod, hvor der er Tale om Noget, der skal gjøres, om en Lov, der skal udkomme, der er Lyngdepunktet hos Flerparten, det vil altsaa sige, at naar der er tre Faktorer, maa